

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 6Ek/1125/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119325876
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6119325876.5

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: JUKA stavby s.r.o., so sídlom Národná 996/34, 010 01 Žilina, IČO: 48 255 530, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec s.r.o., so sídlom: Vojtecha Tvrdého 17, 010 01 Žilina, IČO: 36 436 640, proti povinnému 1/: Facilities services, s.r.o., so sídlom: Okružná 2061/2-19, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 46 577 891 a proti povinnému 2/: A. U., nar.: XX.XX.XXXX, trvalý pobyt: G. XXXX/X, XXX XX R. B., o vymoženie 5 130,00 Eur s prísl., vedenej u súdneho exekútora Mgr. Martin Thomka, so sídlom exekútorského úradu Pavla Mudroňa 483/28, 036 01 Martin, pod sp. zn.: 366EX 259/20, o návrhu povinného 2/ na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinného 2/ proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/1125/2019 zo dňa 20. novembra 2020, takto

rozhodol:

I. Sťažnosť povinného 2/ zamieta.

II. Oprávnenému voči povinnému 2/ priznáva nárok na náhradu trov konania o sťažnosti v sume 364,22 eur.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/1125/2019 zo dňa 20. novembra 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh povinného 2/ na zastavenie exekúcie zamietol.

2. Vychádzal zo zistení, že exekúcia proti povinnému 2/ sa vykonáva na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku vydaného v nesporenej veci ustanoveným rozhodcom Mgr. Imrichom Šimulákom dňa 15.08.2018, sp. zn.: RS/2018/10, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 07.09.2018 a vykonateľnosť dňa 11.09.2018. V zmysle § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku platí, že exekučným titulom na účely tohto zákona je aj vykonateľné rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní vrátane zmiernu v ňom schváleného. Súd vydal dňa 19.06.2020 v tejto exekučnej veci poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi Mgr. Martinovi Thomkovi, so sídlom exekútorského úradu Pavla Mudroňa 483/28, 036 01 Martin, ktorý exekúciu vedie pod sp. zn.: 366EX 259/20 (ďalej len „súdny exekútor“). Súdny exekútor dňa 18.08.2020 predložil súdu na rozhodnutie návrh povinného 2/ na zastavenie exekúcie zo dňa 27.07.2020, vyjadrenie oprávneného k návrhu povinného na zastavenie exekúcie a upovedomenie o začatí exekúcie spolu s doručenkou.

3. Povinný 2/ návrh na zastavenie exekúcie odôvodnil tým, že mu nebol doručený platobný rozkaz na peňažné plnenie, ktorý vydal v rozhodcovskom konaní č. RS/2018/10 dňa 15.08.2018 rozhodca Mgr. Imrich Šimulák.

4. Oprávnený vo svojom vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že nesúhlasí s návrhom na zastavenie exekúcie,.

Skutočnosť, že povinný (v rozhodcovskom konaní žalovaný) si neprevzal korešpondenciu, ho nezbaňuje povinnosti zaplatiť vymáhanú istinu.

5. Súd v preskúmanom rozhodnutí dospel k záveru, že návrhu povinného 2/ na zastavenie exekúcie nie je možné vyhovieť. Svoj záver odôvodnil tým, že povinný nepredložil žiadne relevantné dôkazy o tom, že by bol jeho návrh na zastavenie exekúcie dôvodný. Sdú preveril tvrdenia povinného, že exekučný titul mu nebol doručený, a žiadosťou o súčinnosť zo dňa 23.10.2020 požiadal vybranú osobu: ARBITREA, so sídlom Jánošíkova 264, 010 01 Žilina, IČO: 45 744 416, o poskytnutie súčinnosti, a to o zaslanie naskenovaných doručeníek preukazujúcich doručenie rozhodcovského rozsudku vydaného ustanoveným rozhodcom Mgr. Imrichom Šimulákom dňa 15.08.2018, sp. zn.: RS/2018/10 povinnému 1 (žalovanému 1) a povinnému 2 (žalovanému 2), nakoľko povinný 2/ v návrhu na zastavenie exekúcie namieta, že mu nebolo predmetné rozhodnutie doručené. Rozhodca Mgr. Imrich Šimulák dňa 12.11.2020 doručil tunajšiemu súdu odpoveď na žiadosť súdu, v ktorej uviedol, že v prílohe zasiela fotokópie zásielok, ktoré povinný v rade 1/ a povinný v rade 2/ neprevzali v odbernej lehote. Súd z predložených doručeníek zistil, že zásielka s rozhodcovským rozsudkom bola povinnému 1/ doručovaná doporučené do vlastných rúk na adresu sídla uvedenú v obchodnom registri (t. j.: Okružná 2061/2-19, 026 01 Dolný Kubín). Z doručeníky zároveň vyplýva, že zásielka sa uložila na pošte dňa 17.08.2018. Na zadnej strane obálky je uvedené, že zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote a vrátená bola dňa 05.09.2018. Rozhodca Mgr. Imrich Šimulák zároveň doručil súdu fotokópiu obálky, v ktorej oprávnený doručoval povinnému 2/ exekučný titul, pričom z doručeníky na obálke vyplýva, že zásielka bola doručovaná doporučené do vlastných rúk na adresu trvalého pobytu (t. j.: Okružná 2061/2, 026 01 Dolný Kubín). Z doručeníky zároveň vyplýva, že zásielka bola uložená na pošte dňa 17.08.2018. Na zadnej strane obálky je uvedené, že zásielka nebola adresátom prevzatá v odbernej lehote a vrátená bola dňa 05.09.2018. V zmysle § 25 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (v znení účinnom v čase vydania a doručovania predmetného rozhodcovského rozsudku) platí, že ak sa účastníci rozhodcovského konania nedohodli inak, písomnosti sa považujú za doručené, ak boli doručené adresátovi osobne alebo do sídla, alebo na miesto podnikania adresáta, alebo na miesto jeho trvalého pobytu. Ak nemožno doručiť písomnosť adresátovi na nijakom z uvedených miest ani po vynaložení primeraného úsilia na zistenie tejto skutočnosti, písomnosti sa považujú za doručené, ak sú zaslané do posledného známeho sídla alebo miesta výkonu podnikania, alebo miesta trvalého pobytu adresáta doporučenou zásielkou alebo iným spôsobom, ktorý umožňuje overiť snahu doručiť písomnosti. Z uvedeného teda vyplýva, že v danom prípade nastala fikcia doručenia exekučného titulu povinnému 1/ a povinnému 2/. K uvedenému súd poukazuje aj na uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 21.03.2019, sp. zn.: 7Ek/1308/2018, ktorým sudca zamietol sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn.: 7Ek/1308/2018 zo dňa 16.01.2019 v obdobnej exekučnej veci, v ktorom (v bode 20. odôvodnenia) sudca uviedol, že: „Citovaný paragraf obsahuje úpravu doručovania v rozhodcovskom konaní (zo strany rozhodcovského súdu smerom k účastníkom konania), preto sa v zásade úprava doručovania podľa Civilného sporového poriadku nepoužije. Rozhodcovská arbitráž sa má vyznačovať rýchlou a účinnou ochranou práv účastníkov, a preto k tomu cieľu má viesť aj úprava doručovania. Ak rozhodcovský súd doručoval zásielku účastníkovi na adresu trvalého pobytu, kde si účastník zásielku neprebral, uplatní sa fikcia doručenia. Je nutné, aby rozhodcovský súd vedel preukázať snahu o doručenie písomnosti (najčastejšie doručenkou).“ Súd zároveň uvádza, že doručienka je verejnou listinou a údaje v doručeníke sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak. Na základe vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že exekúcia je vedená dôvodne. Exekučný titul nadobudol vykonateľnosť dňa 11.09.2018 a je spôsobilým exekučným titulom, na podklade ktorého možno viesť exekúciu voči povinným. Z uvedených skutočností zároveň vyplýva, že povinní dobrovoľne nesplnili to, čo im ukladá vykonateľné rozhodnutie.

6. Voči tomuto uzneseniu podal povinný 2/ v zákonnej lehote sťažnosť, v ktorej uviedol, že nedostal žiaden platobný rozkaz na peňažné plnenie, ktorý vydal v rozhodcovskom konaní Č.RS/2018/10 dňa 15.8.2018 rozhodca Mgr. Imrich Šimulák. Ak sa nedarilo doručiť toto rozhodnutie na adresu uvedenú oprávneným, malo sa vykonať šetrenie na zistenie inej adresy povinného 2/. Platobný rozkaz je potrebné bezodkladne odoslať na takto zistenú adresu. Ďalej povinný 2/ doplnil, že v tom čase bol na inej adrese. Žiadal súd, aby nahliadol do spisu, na základe ktorého vzniklo exekučné konanie, pretože on o žiadnej povinnosti nevie, nikto ho o tom nikdy neupovedomil a teda celý dlh popiera. Doplnil, že je nemajetný, a tak žiadal „všetko okolo tejto nezákonnej exekúcie zrušiť“.

7. Oprávnený k sťažnosti povinného 2/ uviedol, že s dôvodmi uvedenými v podanej sťažnosti zo strany oprávneného nesúhlasí. To, že si povinný 2/ nepreberá zásielky, nezakladá skutočnosť, že by mu nevznikla povinnosť zaplatiť judikovanú sumu. Podľa oprávneného je podanie sťažnosti zo strany povinného 2/ len snahou vyhnúť sa plneniu jeho ručiteľskému záväzku, keďže povinný 1/ sa javí ako platobne neschopný.

8. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

9. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

10. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

11. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

13. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak
a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
b) exekučný titul bol zrušený,
c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

14. Podľa § 61 k ods. 2,3,4 Exekučného poriadku, povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok. V neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2. V poradí ďalších návrhov na zastavenie exekúcie môže povinný namietat len skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Obmedzenia podľa prvej a druhej vety sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť. Návrhy na zastavenie exekúcie podľa odseku 3 odkladný účinok nemajú.

15. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1, ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že nedostatok zákonom predpísaných náležitostí nebráni jej vecnému prejednaniu (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť povinného 2/ nie je dôvodná.

16. Povinný 2/ sa v exekučnom konaní bránil proti exekúcii predovšetkým tvrdením, že exekučný titul mu nebol doručený, vymáhaný nárok oprávneného priznaný exekučným titulom neuznáva a je nemajetný. K dôvodom napadnutého uznesenia sa nevyjadril a ani súdu neozrejmil, prečo jeho závery považuje za nesprávne.

17. Predmetom sťažnostného konania bol preto prieskum vecnej správnosti výroku napadnutého rozhodnutia o zamietnutí návrhu povinného 2/ na zastavenie exekúcie a preto sťažnostný súd v

mediach podanej sťažnosti preskúmal rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka, i konanie, ktoré mu predchádzalo, a zákonnosť rozhodnutia preskúmal najmä z toho pohľadu, či sa súd vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami povinného 2/ v podanom návrhu na zastavenie exekúcie.

18. Po preskúmaní napadnutého uznesenia na podklade obsahu spisu sťažnostný súd dospel k záveru, že sa vyšší súdny úradník vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami povinného vznesenými proti exekúcii, pričom sa stotožnil s jeho skutkovými ako aj právnymi závermi a ani na podklade podanej sťažnosti nezistil žiadny dôvod na to, aby sa odchyli od logických argumentov a relevantných záverov obsiahnutých v podrobnom odôvodnení napadnutého uznesenia. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby neopakoval závery, ktoré už boli súdom v napadnutom uznesení správne vyslovené, v odôvodnení tohto rozhodnutia sa obmedzil len na výklad smerujúci k zdôrazneniu ich správnosti.

19. V exekučnom konaní má povinný viacero právnych prostriedkov obrany a ochrany svojho postavenia, ktoré môže využiť vtedy, ak v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí sa vyskytnú absolútne alebo relatívne prekážky ďalšieho postupu exekučných orgánov, ku ktorým patrí aj tvrdenie sťažovateľa, že exekučný titul mu nebol doručený. Počas celého priebehu exekúcie sa súd zaoberá okrem iného aj tým, či je exekučný titul z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch vykonateľný, a to ako formálne (z pohľadu právneho prepisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané) tak aj materiálne (z hľadiska obsahových náležitostí reflektujúcich určitosť, zrozumiteľnosť a presnosť v označení subjektov práv a povinností, vrátane určenia povinnosti, ktorá sa má vykonať). Vykonateľnosť (v jednote oboch jej stránok, materiálnej aj formálnej) je možné stotožniť s vlastnosťou exekučného titulu, ktorá ho robí spôsobilým na výkon exekúcie. Ak je podkladom pre výkon exekúcie rozhodnutie rozhodcovského súdu podľa § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, exekučný súd pri posúdení jeho vykonateľnosti vychádza z potvrdenia o jeho právoplatnosti a vykonateľnosti, ktorým exekučný titul opatrí rozhodcovský súd (§ 46 ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku). Konštatované potvrdenie o vykonateľnosti exekučného titulu nemá povahu rozhodnutia, ktorým by bol exekučný súd viazaný. Preto si exekučný súd môže sám posúdiť otázku právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu a vykonať potrebné šetrenia v prípade, ak vyvstanú pochybnosti o správnom vyznačení údajov na doložke právoplatnosti a vykonateľnosti viažucej sa k predloženému exekučnému titulu. Ak exekučný súd zistí, že predložený exekučný titul nie je vykonateľný, exekúciu musí zastaviť (k tomu porovnaj napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 203/2018 zo dňa 07. 08. 2018, nález Ústavného súdu ČR sp. zn. II.ÚS 803/13, zo dňa 27. 6. 2013). Bolo teda povinnosťou exekučného súdu dôsledne sa zaoberať obranou povinného 2/, že exekučný titul mu nebol účinne doručený. Aj sťažnostný súd z doručky predloženej exekučnému súdu zo strany rozhodcovského súdu zistil, že exekučný titul bol povinnému 2/ doručovaný na adresu Okružná 2/ 2061, Dolný Kubín, pričom zásielka s exekučným titulom bola vrátená rozhodcovskému súdu dňa 05. 09. 2018 s poznámkou poštového doručovateľa „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“. Súd na podklade šetrení v Registri obyvateľov považoval za preukázané, že túto adresu má povinný 2/ doposiaľ zapísanú ako adresu trvalého pobytu, a to od 04.03.1988. Tvrdenia povinného o tom, že rozhodcovský súd mal vykonať šetrenia na zistenie jeho skutočného pobytu, sú nedôvodné, keďže zásielka s exekučným titulom nebola rozhodcovskému súdu vrátená s poznámkou poštového doručovateľa „adresát neznámy“, na poklade ktorej skutočnosť by bolo zrejmé, že povinný sa na tejto adrese nezdržiava. Rovnako je potrebné zdôrazniť, že povinný 2/ síce tvrdil, že sa na tejto adrese nezdržiaval, zdržiavať sa mal na inej adrese, túto adresu však žiadnym spôsobom nešpecifikoval a nepreukázal ani to, že by takáto iná adresa mala byť rozhodcovskému súdu, či oprávnenému známa. Na podklade lustrácie v Registri obyvateľov je zrejmé, že povinný 2/ nevyužil ani svoje právo nahlásiť prechodný pobyt na inej adrese, než je jeho adresa trvalého pobytu (§ 8 zák. č. 253/1998 Z.z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky). Údaje o fyzických osobách vedené v registri fyzických osôb sa považujú za úplné a zodpovedajúce skutočnosti, kým nie je preukázaný opak (§ 23 a zák. č. 253/1998 Z.z.). Keďže súdu povinný 2/ nepreukázal opak, súd má za to, že správne mu bol exekučný titul doručovaný na jeho adresu jeho trvalého pobytu evidovanú v Registri obyvateľov, na ktorej nie je povinný 2/ evidovaný ako neznámy adresát, a považuje sa za účinne doručený, ako to uviedol súd v preskúmanom rozhodnutí. Súd dodáva, že posudzovanie opodstatnenosti podanej sťažnosti nie je ovládané revíznou zásadou, ktorá by z úradnej povinnosti zaväzovala súd k aktívnemu vyhľadávaniu všetkých relevantných skutkových okolností a dôkazov, na ktorých základe by bolo možné prijať záver o jej dôvodnosti. Sťažovateľ je povinný odôvodnenosť podanej sťažnosti aspoň obsahovo tvrdiť a toto tvrdenie oprieť o presvedčivé argumenty či jemu dostupné dôkazné prostriedky s príslušnou relevanciou vo vzťahu k posudzovaniu

podmienok prípustnosti exekúcie. Samotné ničím nepodložené všeobecné tvrdenia povinného 2/ o tom, že „sa zdržiaval na inej adrese“, k čomu mal súd vykonať šetrenia, bez ďalšieho dôvodnosť podanej sťažnosti založiť nemohli, keďže povinný 2/ súdu neozrejmil, z akých dôvodov by mal exekučný súd hodnotiť údaje na doručení ako nepravdivé. Rovnako súdu neozrejmil, aké skutočnosti mu prípadne bránili splniť si svoju oznamovaciu povinnosť ohľadom svojej adresy, na ktorej sa zdržuje. Z pohľadu sťažnostného súdu potom povinný 2/ neunesol bremeno tvrdenia ohľadom jeho tvrdenia o absencii vlastnosti vykonateľnosti exekučného titulu pre jeho neúčinné doručenie povinnému 2/ v dôsledku porušenia zákonného postupu rozhodcovského súdu pri jeho doručovaní, pričom jeho tvrdenia nie je možné podporiť ani žiadnym z vykonaných dôkazov. Súd zo všetkých týchto dôvodov uzatvára, že povinnému 2/ sa v podanej sťažnosti žiadnym spôsobom nepodarilo spochybníť právny záver súdu, že exekučný súd mu bol účinne doručený.

20. Pokiaľ povinný 2/ v podanej sťažnosti doplnil, že nárok priznaný exekučným titulom neuznáva a na viac je nemajetný, dôvodnosť tejto obrany povinného v danej veci vylučuje citované ustanovenie § 61k ods. 2 Exekučného poriadku obsahujúce tzv. koncentračnú zásadu exekučného konania. Uvedená koncentrácia konania sa prejavuje v tom, že povinný musí v návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom t. j. v návrhu podanom do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie uviesť všetky právne skutočnosti, ktoré nastali ku dňu podania návrhu. V ďalšom alebo neskôr podanom návrhu na zastavenie exekúcie môže povinný uplatniť iba právne skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí tejto lehoty. Ak právna skutočnosť tvrdená v návrhu na zastavenie exekúcie nie je predložená včas, exekučný súd na ňu neprihliadne s výnimkou skutočností, ktoré objektívne povinný bez svojej viny nemohol uplatniť skôr. Keďže všetky tieto skutočnosti mal a mohol povinný 2/ namietkať v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, exekučný súd na ne prihliadať nemohol (k tomu porovnaj aj Uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 119/2020-13 zo dňa 3. marca 2020).

21. Z ustanovenia § 61l ods. 3 Exekučného poriadku však pre súd vyplýva povinnosť vysporiadať sa aj s oneskorene uplatnenou obranou povinného 2/ proti exekúcii.

22. K námietke povinného 2/, že nárok priznaný oprávnenému exekučným titulom neuznáva, súd uvádza, že civilné sporové konanie sa rozpadá na dva samostatné úseky, a to na konanie nachádzacie a konanie vykonávacie (exekučné). V rámci nachádzacieho konania súd rozhoduje o spore, ktorý vznikol medzi jeho účastníkmi a výsledkom jeho rozhodovacej činnosti je exekučný titul. Všetky námietky týkajúce sa vlastného vzťahu s oprávneným (napr. existencia záväzku), mal preto povinný 2/ možnosť namietkať v základnom konaní. Návrh na zastavenie exekúcie predstavuje procesný prostriedok obrany povinného proti neoprávnene začatej alebo ďalej vykonávanej exekúcii, nesmeruje proti exekučnému titulu. Z toho je zrejmé, že návrh na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom, ktorým by sa napádal samotný exekučný titul per se. Naopak, exekučným titulom je exekučný súd viazaný. Exekučný súd nesmie vykonávať meritórny prieskum predloženého exekučného titulu, na takýto prieskum nemá zo zákona žiadnu právomoc a vo vzťahu k rozhodcovským súdom nepôsobí ako opravná inštancia. Všetky námietky a dôkazy relevantné vo vzťahu k súdnemu usporiadaniu práv medzi povinným 2/ a oprávneným mali byť predložené rozhodcovskému súdu, exekučný súd im preto v tomto štádiu konania nemôže pripísať žiadnu relevanciu, keďže ani prípadné vady tohto konania so do exekučného konania neprenášajú. Sťažnostný súd preto zdôrazňuje, že zákonná konštrukcia núteného výkonu rozhodnutia podľa aktuálnej právnej úpravy ustanovujúca viazanosť exekučného súdu exekučným titulom vylučuje, aby exekučné konanie akýmkoľvek spôsobom nahrádzalo konanie nachádzacie. Povinný 2/ preto nemôže v návrhu na zastavenie exekúcie žiadať exekučný súd o prehodnotenie výsledkov dokazovania v rozhodcovskom konaní, keďže návrh na zastavenie exekúcie nemôže už z hľadiska jeho účelu a systematického zaradenia pôsobiť ako opravný prostriedok proti rozhodcovskému rozsudku vydaného v rozhodcovskom konaní, keďže toto bolo podľa vôle účastníkov jednoinštančné. Zákon o rozhodcovskom konaní nie je možné obchádzať v predstave, že je možné následne nájsť ochranu v exekučnom konaní s výnimkou prípadov argumentačne mimoriadne silných (predovšetkým ústavnoprávnych), teda v prípadoch, ak má byť vykonaný rozhodcovský nález, ktorý je svojím obsahom v kolízii so základnými princípmi demokratického právneho štátu. Tak by tomu mohlo byť jedine v prípade, ak by exekúcia viedla k vynúteniu povinnosti, ktorá je celkom v rozpore s hmotným právom, čo však nie je daný prípad. Sťažnostný súd preto pri posúdení tohto prípadu vychádzal zo súdnu praxou akceptovaného názoru, že pokiaľ povinný 2/ žiada exekučný súd o vecný prieskum exekučného titulu, táto jeho obrana je zjavne nedôvodná, pretože exekučný súd nemá žiadnu právomoc posudzovať správnosť záverov súdu

v exekučnom titule. Akýmkoľvek námietkam týkajúcim sa právneho posúdenia sporu medzi oprávneným a povinným 2/ preto súd nemohol pripísať žiadnu relevanciu.

23. Ani nemajetnosť (zlá finančná situácia) povinného 2/ nemôže byť dôvodom na zastavenie exekúcie zo strany súdu, keďže nemajetnosť povinného zákonodarca nezaradil medzi dôvody na zastavenie exekúcie upravené v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, pri naplnení ktorých je to práve súd, ktorý exekúciu zastavuje. Exekučný poriadok v § 61 g ods. 3 ponúka riešenie zhoršenej majetkovej situácie povinného v podobe splátkového kalendára, prípadne postup podľa § 61n písm. d) Exekučného poriadku, kedy je možné zastavenie exekúcie priamo súdnym exekútorom (nie súdom) v prípade, ak sa do piatich rokov od začatia exekúcie alebo od posledného zexekvovania majetku nepodarilo zistiť majetok alebo príjmy, ktoré by mohli byť postihnuté exekúciou a ktoré by stačili aspoň na úhradu trov exekútora. Súd dáva do pozornosti aj § 61h ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, podľa ktorého exekútor vydá upovedomenie o odklade exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania, platiteľovi mzdy povinného, banke, dlžníkovi povinného alebo iným osobám dotknutým exekúciou, ak povinný, ktorý je fyzickou osobou, podal žiadosť o odklad exekúcie a vyhlásil, že sa bez svojej viny ocitol prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre neho alebo pre príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky. V zmysle § 64 Exekučného poriadku má súdny exekútor zasahovať do práv povinného len v takom rozsahu, v akom je to nevyhnutné na dosiahnutie účelu exekučného konania. Spôsob vykonávania exekúcie určí súdny exekútor v súlade so zásadou primeranosti a vhodnosti, ktorá sa posudzuje aj z hľadiska majetku, ktorým povinný disponuje. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že je práve úlohou povereného súdneho exekútora pôsobiaceho ako predĺžená ruka súdu zistiť majetok podliehajúci exekúcii a až na podklade vlastných relevantných a najmä objektívnych zistení zvoliť príslušný zákonný postup. Prijatím opačného záveru by súd povinného 2/ nespravodlivo a najmä predčasne zbavoval jeho bremena plniť si svoje záväzky priznané exekučným titulom bez toho, aby vôbec súdny exekútor mal možnosť v relevantnom časovom období objektívne zistiť jeho majetkovú situáciu (a to aj do budúcnosti) a tým aj jeho schopnosť vymáhanú pohľadávku (čo i len z časti) uhradiť. Bolo by v príkrom rozpore so základnými zásadami, na ktorých je vystavaný právny poriadok Slovenskej republiky, ako aj so znením § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, aby na podklade takejto obrany súd (na viac doposiaľ bez akýchkoľvek dôkazov) poskytol povinnému 2/ ochranu v podobe zastavenia exekúcie. Zhrnúc svoj výklad, z pohľadu exekučného súdu sú majetkové pomery povinného vo vzťahu k dôvodom na zastavenie exekúcie upravených v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku bez právneho významu, keďže mu zákonom nebola zverená právomoc zastaviť exekúciu pre nemajetnosť povinného, túto možnosť dal zákonodarca len súdnemu exekútorovi pri splnení zákonom stanovených predpokladov (§ 61n písm. d/ Exekučného poriadku).

24. Na základe zistených skutočností a výkladu súvisiacich právnych noriem súd dospel k záveru, že povinný ani v konaní o sťažnosti neuviedol a nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu.

25. Preskúmané rozhodnutie, ktorým súd návrh povinného 2/ na zastavenie exekúcie zamietol, je preto vecne správne.

26. Z uvedených dôvodov súd podanú sťažnosť podľa § 250 ods. 1 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku ako nedôvodnú zamietol (I. výroková veta rozhodnutia).

27. V exekučnom konaní sa rozhoduje spravidla bez nariadenia pojednávania, resp. bez vyluču účastníkov konania (§ 61l ods. 2, § 202 ods. 1 Exekučného poriadku) a vo veci súd nariadi pojednávanie, len ak to považuje za nevyhnutné. Rozumnému a praktickému exekučnému režimu zodpovedá zásada, že pokiaľ nie je v konaní nutné vykonať osobitné dokazovanie k skutkovým okolnostiam, súd zásadne pojednávanie nenariaďuje. Rozhodovacia činnosť súdu v danom prípade spočívala v právnom posúdení veci a súd rozhodoval výhradne na základe tvrdení účastníkov konania a obsahu exekučného spisu, ktoré poskytli kompletný a ucelený podklad pre zákonné rozhodnutie, pričom nariadenie pojednávania by nemohlo priniesť viac svetla do posudzovaného prípadu. Z uvedených dôvodov súd o podanej sťažnosti rozhodoval bez nariadenia pojednávania (I. ÚS 119/2020-13 zo dňa 3. marca 2020, čl. 17 CSP).

28. Oprávnený si voči povinnému 2/ uplatnil nárok na náhradu trov konania o sťažnosti pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia v celkovej sume 364,22 eur za tri úkony právnej pomoci po 90,47 eur, k tomu režijný paušál 2x10,62 eur a 1x 10,87 eur a 20% DPH.

29. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

30. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

31. Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

32. Oprávnený bol v tomto konaní úspešný (súd návrh povinného 2/ na zastavenie exekúcie ako aj ním podanú sťažnosť zamietol), voči povinnému mu tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním vyvolaným zo strany povinného 2/ (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Trovy oprávneného sa uvádzajú v poverení na vykonanie exekúcie a v jeho dodatkoch (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku) a stávajú sa predmetom vymáhania od povinného. S výrokom o priznaní náhrady trov zastúpenia oprávneného zákon v ust. § 61l resp. v § 199d ods. 1 Exekučného poriadku nepočíta výslovne, avšak vydanie dodatku k povereniu s uvedením výšky náhrady trov nie je titulom pre vznik práva oprávneného na náhradu trov, ale len spôsob premietnutia nároku, ktorý vzniká osobitným rozhodnutím súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie, resp. rozhodnutím o sťažnosti, do predmetu prebiehajúceho konania. V tejto súvislosti súd pripomína, že len rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania má konštitutívny charakter vo vzťahu k vzniku samotného práva na náhradu nákladov konania. Exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie a súčasne aj o ich výške (§61l ods. 3 Exekučného poriadku per analogiam, § 199d od. 1 Exekučného poriadku). Súd ďalej dopĺňa, že v exekučnom poriadku nie je ani žiadne také zákonné ustanovenie, ktoré by určovalo, dokedy musí oprávnený svoj nárok na náhradu trov konania vynaložených v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie uplatniť.

33. Trovy oprávneného v konaní o návrhu povinného 2/ na zastavenie exekúcie vrátane konania o sťažnosti povinného pozostávajú z trov právneho zastúpenia v celkovej sume 364,22 eur za tri úkony právnej služby vo výške 1 základnej sadzby tarifnej odmeny - prevzatie a príprava zastúpenia, vyjadrenie k návrhu povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 13. 08. 2020, vyjadrenie k sťažnosti povinného zo dňa 14. 01. 2021, t.j. 3x 90,47 eur, k tomu režijný paušál vo výške 2x10,62 Eur + 1x10,87eur a 20% DPH v sume 60,70 eur. Súd preto oprávnenému voči povinnému 2/ priznal nárok na náhradu trov konania o návrhu povinného na zastavenie exekúcie vrátane nadväzujúceho sťažnostného konania v celej uplatnenej výške 364,22 eur. Náhradu trov právneho zastúpenia súd oprávnenému priznal podľa § 1 ods. 3, § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, ods. 2, § 13a ods. 2 písm. c) per analogiam, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov vychádzajúc z tarifnej hodnoty veci 5 130,00 eur. Súd bude postupovať v súlade s § 199d Exekučného poriadku a vydá dodatok k povereniu na vykonanie exekúcie, na podklade ktorého budú tieto trovy v prospech oprávneného voči povinnému 2/ vymáhané v tomto exekučnom konaní (II. výroková veta rozhodnutia). Z uvedeného dôvodu súd povinnému 2/ vo výroku o trovách konania neurčil lehotu na plnenie.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).